

Jutjat Social núm. 04 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 3ª planta (edifici S) - Barcelona
08075 Barcelona

Tel. 938874583

Fax: 938844908

A/e: social4.barcelona@xij.gencat.cat

NIG

Seguretat social en matèria de prestacions i

Matèria: Incapacitat permanent per MC o ANL

Compte del BANC DE SANTANDER

Beneficiari: Jutjat Social núm. 04 de Barcelona

Per a ingressos en caixa, concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 d'ígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format electrònic): ES5500493569920005001274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 d'ígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format paper): IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 d'ígits)

Part demandant/executant:

Advocat/ada

Graduat/ada social:

Part demandada/executada: INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS)

Advocat/ada:

Graduat/ada social:

SENTÈNCIA NÚM.

Barcelona, 12 de gener de 2018.

Daniel Martínez Fons, magistrat jutge del Jutjat Social núm. 4 de Barcelona he vist aquestes actuacions promogudes pel Sr. [redacted] contra l'Institut Nacional de la Seguridad Social en matèria d'incapacitat permanent derivada de contingència comuna.

Antecedents de fet

Primer. El 24 d'octubre de 2016 va tenir entrada en aquest Jutjat la demanda rectora d'aquest procediment. En la demanda, després d'al·legar els fets i raonaments jurídics oportuns, es demanava sentència que revoqués la resolució de l'INSS impugnada i que declarés que el Sr. [redacted] es troba en situació d'incapacitat permanent en grau d'absoluta derivada de malaltia comuna.

Segon. Admesa a tràmit la demanda, s'assenyalà per celebrar l'acte de judici l'11 de gener d'enguany; data en què es celebrà en presència judicial i amb la compareixença d'ambdues parts. La part actora va ratificar la demanda, mentre que la lletrada en representació de l'Ens Gestor sol·licità la confirmació de la resolució impugnada. Es practicaren les proves documentals proposades i admeses. Finalment, obert el torn de conclusions, la part actora va insistir en què l'evolució de la patologia (síndrome postpolio), justificava la declaració d'incapacitat permanent absoluta, mentre que, de la seva banda, la lletrada de l'INSS elevà a definitives les seves conclusions inicials. Un cop acabat el torn de conclusions el judici va quedar llest per a sentència.

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han complert tots els preceptes processals essencials aplicables al cas.

Fets provats

Primer. El Sr. _____, DNI _____ nascut el 19-7-1960 té com a professió habitual la d'agent venedora de tecnologies de la informació (expedient administratiu).

Segon. El 14-5-2016 inicià procés d'incapacitat temporal, del què se li estengué alta amb proposta d'incapacitat permanent. Per solució de l'Ens Gestor de 4-8-2016 es declarà que la situació d'incapacitat permanent en grau de total qualificada del Sr. derivada de malaltia comuna i amb efectes des del 20-7-2016. Contra aquesta resolució, l'ara demandant interposà reclamació administrativa prèvia que fou desestimada per resolució que 6-9-2016, tot confirmant la resolució impugnada. Segons l'ICAM, en revisió feta per l'avaluador el 20-7-2016, el Sr. _____ presenta seqüeles de poliomièlitis amb afectació d'ambdues extremitats interiors amb prgressió de síndrome post-polio, astènia marcada i dolors generalitzats de difícil control per patró de marxa anòmal, dèficits cognitius moderats (expedient administratiu).

Tercer. El Sr. _____ pateix síndrome postpolio amb clínica d'esgotament i cansament excessiu secundària al mateix. Poliartàlgies secundàries a patró de marxa anòmal. És portador d'un bitutor amb el que realitza la marxa amb més seguretat (folis 109 a 111).

Quart. Pel cas de ser estimada la pretensió de la part actora, la Base Reguladora de la incapacitat permanent és de 2.967,84€. La data d'efectes haurà de ser la de 20-7-2016 (fet conforme).

Raonaments jurídics

Primer. De conformitat amb el que disposa l'article 97.2 LRJS es fa constar que la relació dels fets provats s'ha deduït de la valoració de la prova documental aportada i practicada d'acord amb els principis de la sana i imparcial crítica i segons es fa constar en cadascun dels fets provats.

Segon. Sol·licita el Sr. _____ que sigui estimada la pretensió de declaració d'incapacitat permanent en grau de total com a conseqüència de les seqüeles que pateix derivada de l'evolució de la síndrome postpolio del què està diagnosticat.

És abastament coneguda la jurisprudència que indica que la valoració de la incapacitat

de la patologia que presenta el treballador, atès que aquestes determinaran l'efectiva restricció de la capacitat de treball i, per tant, de guany econòmic del treballador.

RIBUNAL
ÉDICO

En aquest sentit, tota declaració d'incapacitat permanent exigeix que concorrin dos requisits: a) l'existència de lesions que pugui determinar, per si sola, alguna limitació a qui les pateix; i b) la connexió entre les lesions i el treball executat per qui les pateix; circumstància que obligarà a examinar les tasques que configuren el perfil laboral de l'afectat. Així doncs, s'hauran de relacionar les lesions i les tasques a desenvolupar pel treballador, i a partir d'aquí concloure si les exigències psicofísiques del treball són o no incompatibles amb el seu estat de salut, i per tant, si determinen o no la ineptitud per continuar exercint-les en les mateixes condicions que ho feia fins que aparegueren les lesions avaluades en algun dels graus fixats a l'art. 194 LGSS.

Tercer. És cert, tal i com té declarada la jurisprudència consolidada (entre d'altres SSTS 27-3-1991, 26-1-1999) que l'acció protectora de la Seguretat Social actua únicament sobre les contingències sobrevingudes i no sobre les que ja existien abans d'iniciar-se la relació jurídica de Seguretat Social (afiliació i alta); i és que la prestació d'invalidesa està prevista per aquelles contingències que apareixen un cop ja es treballa, no per indemnitzar disminucions congènites de la capacitat de treball.

En aquest sentit, la jurisprudència sosté (STS 27-7-1992 i 26-1-1999) que no poden prendre's en consideració als efectes de declarar una situació d'invalidesa permanent el procés patològic que s'inicià amb anterioritat a la data d'afiliació i alta de l'interessada/t en el sistema de Seguretat Social, a no ser que s'hagi produït un agreujament transcendental posterior, ja que en les dolències de tipus evolutiu per determinar si la situació protegida s'ha donat o no abans de l'afiliació o alta ha d'estar-se al moment en què apareix l'efecte invalidant en quant existència real d'una incapacitat de treball i no en el moment en què s'inicia la malaltia, ja que aquesta inicialment pot ser compatible amb el treball.

Així doncs, tal i com a ha reiterat en nombroses ocasions la doctrina de suplicació, allò rellevant és determinar si la malaltia preexistent a l'afiliació era o no limitativa de la capacitat en aquell moment, és a dir, ha de determinar-se si la situació de manca de capacitat laboral que les dolències originàries produeixen existia abans de l'afiliació al sistema de Seguretat Social o a l'alta com a treballador, o si la situació limitativa de la capacitat laboral s'ha produït per agreujament de les lesions preexistent a l'afiliació o, l'alta en una determinada professió. I aquesta és una valoració de la prova practicada.

Però això no significa que no es tingui dret a la prestació quan la dolència és anterior a l'afiliació en el supòsit en què preexistint aquella, ho fos en fase d'evolució que no impedeixi la normal prestació de treball, ja que d'estar-se al moment en què apareix tal efecte invalidant, com a existència real d'incapacitat de treball, i no a aquell en què s'inicia la malaltia, al poder ser aquesta una de les primeres formes compatibles amb el treball.

En definitiva, aquest criteri resulta d'aplicació en aquells casos en què les malalties preexistent impedeixen la possibilitat de treball, però no a les situacions en què les seqüeles originàries permeten al treball, essent una evolució agreujada de les mateixes o

l'aparició de noves malalties que provoquen la situació d'invalidesa.

Doncs bé, de la prova aportada som del parer que les seqüeles que pateix actualment el Sr. [redacted] fan molt difícil la seva continuïtat en el mercat de treball duent a terme una activitat laboral normalitzada. Consta acreditat que el demandant deambula de forma precària per interiors amb ajut d'un bitutor a més presentar clínica de cansament i poliartràlgies secundàries al patró anormal de la marxa. Cal recordar que la jurisprudència ha indicat en nombroses ocasions que hom haurà de declarar la invalidesa absoluta quan la malaltia inhabiliti per complet al treballador per qualsevol professió o ofici, al no trobar-se en condicions d'assumir cap tasca productiva perquè l'aptitud que presenta no és suficient en el món laboral per concertar una prestació de treball retribuïda. Això implica que resulta afectada la capacitat del treballador no només de traslladar-se del domicili a la feina pel propi peu, sinó també la possibilitat de dur a terme les tasques laborals contractades amb un mínim de professionalitat, rendiment i eficàcia, de manera que el treballador es pugui integrar plenament dins de l'organització empresarial. Així doncs, no es tracta de que el treballador pugui, esporàdicament, realitzar una activitat, sinó de la realització d'aquesta de conformitat amb les mínimes exigències de dedicació, eficàcia i continuïtat, de manera que quan està incapacitat per assumir cap tipus de responsabilitat laboral, per simple o senzilla que sigui l'ofici o professió escollida. En definitiva, serà invàlid absolut quan les condicions mèdiques objectivables del treballador li habilitin per qualsevol treball que tingui una retribució dins de l'àmbit laboral. Això implica, lògicament, la possibilitat de traslladar-se al lloc de treball pels seus propis medis i romandre-ho durant tota la jornada. El criteri de la possibilitat de desplaçament al lloc de treball en condicions que ho permetin és el que ha estat emprat per la doctrina de duplicació per poder reconèixer el grau d'incapacitat absoluta. Així, s'acostuma a dir la limitació provocada pel quadre clínic que suposa una dificultat per la deambulació o la utilització de medis de transport públic o privat, fa poc menys utòpic pensar que existeix una activitat laboral que es pugui dur a terme quan per treballar es precis desplaçar-se al lloc de treball i un o dos viatges d'anada i tornada diaris (per totes, STS 25-3-1998 citada per STSJ Catalunya de 20-2-2012).

En aquest sentit, si no existeix aptitud per deambular està severament reduïda la capacitat per dur a terme l'obligació diària de desplaçar-se des del domicili fins al lloc de treball i tornada. Així mateix, tampoc podem oblidar que fins i tot les activitats productives més característicament sedentàries també requereixen d'una mínima aptitud de deambulació que permeti complir amb les ocasionals necessitats de desplaçament, ja que no hi ha cap feina que sigui en exclusiva funcionalment de sedestació al lloc de treball.

Doncs bé, l'estat clínic actual del Sr. [redacted] evidencia, com ja s'ha apuntat, la penositat i gran dificultat de desplaçar-se habitualment al seu lloc de treball, i que du, en bona lògica, a concloure que correspon reconèixer el grau pretès amb l'estimació de la demanda

Quart. D'acord amb l'art. 191.3 LRJS per raó de la matèria contra aquesta resolució es pot interposar recurs de duplicació, fet que es farà saber a les parts.

Atesos els raonaments precedents.

Decisió

Estimo la demanda interposada pel Sr. contra l'Institut
Nacional de la Seguridad Social, declaro a l'actor en situació d'incapacitat permanent
absoluta, amb el dret a percebre una pensió del 100 per 100 la base reguladora de
2.967,84€ amb efectes des del 20 de juliol de 2016. En conseqüència condemno l'Ens
Gestor a pagar al Sr. aquesta prestació, amb els mínims, les millores i les
revaloritzacions legalment procedents

Notifiqueu aquesta Sentència a les parts i feu-los saber que en contra poden interposar
un recurs de suplicació davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tal com
estableixen els articles 229 i 230 LRJS per compareixença o per escrit en el termini de
cinc dies hàbils següents a la seva notificació. És indispensable que en el moment
d'anunciar el recurs la part que no exerceixi la condició de treballador o gaudeixi del
benefici de la justícia gratuïta hagi consignat l'import íntegre de la condemna o presenti
aval solidari de l'entitat financera pel mateix import, dipositant a més la quantitat de 300
euros.

En els processos de Seguretat Social, si la sentència reconegué al beneficiari el dret a
percebre prestacions a càrrec d'un Ens Gestor, aquest, a l'anunciar recurs, haurà de
presentar davant d'aquest Jutjat certificació acreditativa de que comença el pagament de
la prestació de pagament periòdic i de que el continuarà puntualment mentre duri la
tramitació del recurs. De no complir-se efectivament aquest pagament, es posarà fi al
tràmit de recurs.

Així ho pronuncio, mano i signo.

El magistrat jutge